

Cercant la Fossa

NOVELA DE 'N LAUREÀ DALMAU.

(Continuació.)

No eren fulles mortes que rossolessin cap al costat aont el vent les empenyia; s'havien aferrat a la idea de viure, y eren tossuts en consegir-ho, y maleien de tot cor a tothóm que s'oposava al seu instint. Y ells creyen qu'era tothóm que s'oposava: per aixó, quan se creuaven pels camins deserts y nuvolosos ab algú que se'ls mirava potser ab curiositat, potser ab repugnància, l'odi brillava a dintre els seus ulls grisos, y's sentien espasmes a la gorja, espasmes de ràbia y de rencor que'ls hi contenia la blasfèmia que mentalment estigmaven sobre el rostre del passant.

Y com més dies morien sense trobar encara un nou recó aont revifar l'idili dels seus afectes tardorechns, més la grisor s'amparava de les seves ànimes, que ja no's revifaven ni a la alegríia dels jorns clars, ni de les nits blaves y dolçes; la indolència s'apoderava dels seus cossos malaltigos, y ja acampaven alguns dies en un ma teix boscám, sense l'estímol de cercar en altres pobles algún casal abandonat, pensant en la maledicció que devía pesar a sobre d'ells, y que'ls hi atreya tota la brutalitat y passions xorques dels seus asemblants per enfonsar-los eternament en la miséria.

Esguardaven els cloquers que s'apereixian al entorn dels seus camins, plens d'un sentiment ignot per ells fins aleshores; no era la indiferència de quan anaven sols, ni ab la atracció incompresa dels primers jorns de quan s'uniren; ara'ls esguardaven

ab una prevenció rabiosa, y haurien desitjat que s'aclofessin demunt el llogaret que dominaven.

Tantsols la solitud de les llargues carreteres, de les carreteres sense terme y sense notes, tenia una melangia agermanada ab la que se sentien dintre l'ànima, y pensant inessorablement ab les seves tristeses y desgracies, el cap cot, baix el pés de la vellesa prematura, carregats ab les andròmines de la miséria y cansats de la vida bagamonda, anaven esperant una fatalitat que'ls aturés durant la marxa, o que'ls deparés un lloch segur, lluny del mont y lluny dels homes, aont poguer refer l'escalfor del seu amor.

Aquell capvespre, plujós y trist, havia augmentat la tristesa de les seves ànimes. D'estona que no s'havien dit un mot, y caminant indolentment sentien sobre els seus cossos el ruxím pertinent de la vesprada. El camí, verdós de llot y fulles mortes, els hi deixava marcades les petjades, com l'estela d'un calvari nou, que poch después se borraven sota l'aygua devallada.

Una olor de tempesta'ls feya respirar avidament, ab els narins oberts, l'ayre gris de tardorada, y a través de la pluja malaltisa esguardaven pels voltants, sense ovirar en lloch un cobert aont soplujar se.

Els seus cossos s'anaven apropant encara més, y formaven ja una sola massa pesada y fosca que's destacava estranyament entre les blancors somortes del camí del arbrat y de les plujes.